

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa „M.(...)” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko „P.(...)” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lipca 2010 r.,

zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Okręgowego Sądu Gospodarczego

w K. z dnia 22 lutego 2010 r., sygn. akt XIX Ga (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 30 grudnia 2009 r. Sąd Okręgowy w K. zmienił zaskarżony przez pozwanego wyrok Sądu Rejonowego w K. i oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1 217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą instancję oraz kwotę 858 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Pismem procesowym złożonym w dniu 13 stycznia 2010 r. pozwany wniósł o sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej w odniesieniu do wysokości zszędzonych kosztów procesu za pierwszą instancję, ponieważ Sąd Okręgowy pominął poniesiony przez skarżącego wydatek na koszty opinii biegłego w kwocie 1 000 zł.

Postanowieniem z dnia 22 lutego 2010 r. Sąd Okręgowy uzupełnił orzeczenie o kosztach pierwszoinstancyjnych, zamieszczone w wyroku z dnia 30 grudnia 2009 r., zasądając dodatkowo z tego tytułu od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1 000 zł.

Sąd Okręgowy potraktował wniosek o sprostowanie jako wniosek o uzupełnienie wyroku (art. 351 k.p.c.) i uwzględnił go, ponieważ okazał się merytorycznie uzasadniony.

W zażaleniu powód wniósł o uchylenie postanowienia uzupełniającego, powołując się na naruszenie art. 351 k.p.c. Skarżący zarzucił, że warunkiem wydania postanowienia uzupełniającego jest złożenie wniosku przez zainteresowaną stronę, a takiego wniosku pozwany nie złożył. W tym przedmiocie istnieją wymagania odnoszące się do profesjonalnego pełnomocnika w zakresie formułowania żądań opartych na właściwej podstawie prawnej. Jeżeli więc wniosek pełnomocnika pozwanego dotyczył instytucji procesowej określonej w art. 350 k.p.c., nie mógł być potraktowany jako wniosek z art. 351 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie ma wątpliwości co do tego, że w następstwie oddalenia powództwa przez Sąd Okręgowy powód był zobowiązany do zwrotu wszystkich kosztów poniesionych przez pozwanego (art. 98 k.p.c.), a w wyroku z dnia 30 grudnia 2009 r. (pkt 1) koszty te zostały ograniczone do kosztów zastępstwa prawnego (art. 98 § 3 k.p.c.), bez uwzględnienia wydatku pozwanego na koszty opinii biegłego w wysokości 1 000 zł. W konsekwencji Sąd ten nie orzekł o całości żądania pozwanego co do zwrotu poniesionych kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego i w tym zakresie zaktualizował się wniosek zainteresowanej strony o uzupełnienie wyroku (art. 351 k.p.c.). Wypada więc podzielić stanowisko powoda, że wniosek pozwanego o sprostowanie wyroku nie był właściwym środkiem procesowym uzasadniającym żądanie. Należy jednak wskazać, że w obowiązującej procedurze cywilnej istnieje możliwość sądowej sanacji niewłaściwego oznaczenia pisma procesowego przez stronę. Przepis art. 130 § 1 *in fine* k.p.c. stanowi bowiem, że mylne oznaczenie pisma procesowego lub inne oczywiste niedokładności nie stanowią przeszkody do nadania pismu biegu i rozpoznania go w trybie właściwym. Sąd Okręgowy skorzystał z tego ustawowego upoważnienia i zakwalifikował pismo pozwanego o sprostowanie jako pismo o uzupełnieniu wyroku. W ten sposób doszło do uwzględnienia wniosku bez kolizji z treścią art. 351 k.p.c.

Należało w konsekwencji oddalić zażalenie (art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).